

Sygn. akt **IC 1119/17**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSR Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) spółki jawnej w G.**

przeciwko **A. M. i S. M.**

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych **A. M. i S. M.** na rzecz powoda **(...) spółki jawnej w G.** kwotę **20.546,05 złotych** (dwadzieścia tysięcy pięćset czterdzieści sześć złotych pięć groszy), wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia 16 września 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza solidarnie od pozwanych **A. M. i S. M.** na rzecz powoda **(...) spółki jawnej w G.** kwotę **4.645,00 złotych** (cztery tysiące sześćset czterdzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 złotych (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt: IC 1119/17

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka jawna z siedzibą w G. wniosła pozew przeciwko A. M. i S. M. domagając się od pozwanych zapłaty solidarnie kwoty 20.546,05 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 września 2016r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż zawarł z pozwanymi ustną umowę wykonania zabudowy meblowej wraz z montażem, zgodnie z zamówieniami nr (...), (...), (...) udokumentowanych fakturą VAT nr (...) z dnia 12 września 2016r. Strony ustaliły, że należna powodowi kwota płatna będzie na podstawie ww. faktury VAT w terminie wskazanym przez powoda. Pozwani na żadnym etapie prac nie kwestionowali zaproponowanej kwoty. Jak wskazał powód ogół prac wykonywanych przez powoda został przez pozwanych odebrany bez jakichkolwiek zastrzeżeń. Pozwani jednak zwlekają z zapłatą należnej powodowi kwoty. W celu polubownego załatwienia sporu, w dniu 5 października 2016r. powód skierował do pozwanych ostateczne pozasądowe wezwanie do zapłaty, jednakże pozwani nie spełnili ciężącego na nich obowiązku i uchylają się od uiszczenia należnej powodowi kwoty.

(pozew k. 2-4)

W dniu 25 września 2017r. w sprawie o sygnaturze akt I Nc 1316/17 Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty k. 40)

Pozwani wywiedli sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwani podnieśli, że na podstawie art. 560 kc w zw. z art. 638 kc przysługuje im względem powoda roszczenie o zapłatę

kwoty 25.830 zł tytułem obniżenia ceny za wykonaną przez powoda elewację budynku w związku z wadami dzieła. Jak wskazali powód wykonał na ich rzecz drewnianą elewację budynku za cenę 48.600 zł. Prace zakończono w lutym 2012r. i jeszcze tego samego roku ujawniły się wady elewacji w postaci łuszczenia się lakieru położonego na elewacji. Powód wykonał ponownie powłokę lakierniczą elewacji w innej technologii, lecz wada ujawniła się ponownie. Powodowi zgłoszono reklamację, a w styczniu 2016 r. strony dokonały oględzin, po których powód stwierdził istnienie wady i zobowiązał się do dokonania naprawy. Jednak wiosną 2016 r., mimo wcześniejszych zapewnień, powód nie przystąpił do realizacji naprawy. Pismem z dnia 23 sierpnia 2016 r. pozwani skierowali do niego wezwanie do usunięcia usterek, wyznaczając mu odpowiedni termin. Mimo upływu tego terminu, wada nie została usunięta, a powód nawet nie ustosunkował się do wezwania, lecz w dniu 5 października 2016 r. skierował wezwanie do zapłaty. W piśmie tym powód podał, że jest gotów podjąć rozmowy w przedmiocie usunięcia wad, lecz podjęte próby ustalenia warunków usunięcia wad nie przyniosły żadnego efektu. Pozwani wskazują, że minimalna suma jaką musieliby wydać, żeby naprawić elewację – według wyceny – to 21.000 zł netto. W związku z tym pozwani zgłosili do potrącenia przysługującą im wierzytelność w kwocie 25.830 zł brutto z wierzytelnością powoda. W przypadku uznania, że roszczenia pozwanych z tytułu rękojmi są nieuzasadnione, pozwani do potrącenia zgłosili odszkodowanie z tytułu nienależytego wykonania umowy. Nadto, jak wskazali, podczas montażu szafki RTV pracownicy powoda uszkodzili kable, które zostały wyrwane z gniazda antenowego. Do usunięcia awarii konieczny był demontaż zabudowy. Wobec braku odzewu ze strony powoda na wezwania, pozwani usunęli tę awarię na własny koszt i ponieśli z tego tytułu wydatek w kwocie 1.360 zł, który również zgłosili do potrącenia.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 46-48)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwani A. M. i S. M. zawarli z powodem (...) spółką jawną z siedzibą w G. ustną umowę, której przedmiotem było wykonanie prac stolarskich, w tym drewnianej elewacji budynku, znajdującego się na nieruchomości stanowiącej własność pozwanych.

(dowód: przesłuchanie pozwanej A. M. płyta CD k. 98)

Prace na elewacji zostały wykonane przez powoda na przełomie lat 2011/2012 i polegały m.in. na wykonaniu drewnianej elewacji z wybranego przez zamawiających drewna i zabezpieczeniu go lakierem do stolarki zewnętrznej.

(dowód: przesłuchanie współnika powodowej spółki (...) k. 155v-156)

W dniu 21 lutego 2012 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 26.100 zł za wykonanie elewacji drewnianej z terminem płatności 3 dni. Łączny koszt wykonania elewacji drewnianej wynosił 48.600 zł brutto.

(dowód: faktura VAT nr (...)/V k. 50)

Na materiały konieczne do wykonania elewacji producent udzielił 12 – miesięcznej gwarancji.

(dowód: faktura VAT nr (...)/V k. 50, przesłuchanie współnika powodowej spółki (...) k. 155v-156)

W 2013 r. pozwani stwierdzili, że doszło do popękania i złuszczenia lakieru na elewacji. W maju 2013r. powód zdemontował elewację, zaś w październiku 2013 r. została zamontowana ponownie.

(dowód: przesłuchanie pozwanej A. M. płyta CD k. 98, przesłuchanie pozwanego S. M. płyta CD k. 145)

Po zdjęciu elewacji, deski zostały przez pracowników powodowej spółki wysztaplowane, wyszlifowane, polakierowane i ponownie zamontowane. Za powyższe prace powódka nie wzięła wynagrodzenia.

(dowód: przesłuchanie współnika powodowej spółki (...) k. 155v-156)

Przed upływem roku od naprawy pozwani stwierdzili, że lakier ponownie się łuszczy, a deski czarnieją.

(dowód: przesłuchanie pozwanej A. M. płyta CD k. 98, przesłuchanie pozwanego S. M. płyta CD k. 145)

Pozwani nigdy nie konserwowali elewacji.

(dowód: przesłuchanie pozwanej A. M. płyta CD k. 98)

W dniu 21 stycznia 2016 r. pozwani zgłosili pozwanemu wadę elewacji w postaci łuszczącego się lakieru na deskach elewacyjnych. W trakcie prowadzenia przez strony korespondencji drogą elektroniczną, w dniu 9 lutego 2016r. powód wskazał, że gdy będzie ciepłej to strony ustaną termin i cenę prac dotyczących malowania elewacji.

W dniu 13 września 2016r. pozwany S. M. wezwał powoda do usunięcia wady na drewnianej elewacji.

(dowód: korespondencja e – mail k. 53-54, wezwanie z dnia 23 sierpnia 2016r. k. 56)

Pismem z dnia 23 sierpnia 2016r. pozwani wezwali powoda do usunięcia wad dzieła w postaci łuszczącego się lakieru na deskach i przebarwień w terminie do dnia 1 października 2016r. pod rygorem zlecenia wykonania napraw innemu wykonawcy na koszt powoda.

(dowód: wezwanie z dnia 23 sierpnia 2016r. k. 56 wraz z dowodem nadania k. 57)

W piśmie z dnia 5 października 2016r. powód podniósł, że nie ponosi odpowiedzialności z tytułu rzekomych wad elewacji i wyraził gotowość rozmów celem ewentualnej diagnozy i usunięcia wad pod warunkiem uprzedniego uzgodnienia warunków finansowych. W odpowiedzi na wezwanie, pismem z dnia 31 października 2016 r. pełnomocnik pozwanych poinformował, że wady elewacji budynku powstały bądź na skutek niewłaściwego wykonania tego elementu bądź w efekcie użycia nieodpowiedniej jakości lakieru, co uzasadnia skorzystanie z uprawnień z tytułu rękojmi za wady.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 5 października 2016r. k. 67-68, pismo pełnomocnika pozwanych z dnia 31 października 2016r. k. 70-71)

Pismem z dnia 19 października 2017r. pełnomocnik pozwanych zażądał obniżenia ceny elewacji wykonanej na mocy umowy o dzieło o kwotę 21.000 zł i zapłaty tej kwoty w terminie 2 dni od daty otrzymania wezwania.

(dowód: żądanie obniżenia ceny z dnia 19 października 2017r. k. 72)

Dotąd, pozwani nie dokonali naprawy elewacji.

(dowód: przesłuchanie pozwanej A. M. płyta CD k. 98, przesłuchanie pozwanego S. M. płyta CD k. 145)

W 2016r. strony zawarły ustną umowę dotyczącą wykonania zabudowy meblowej wraz z montażem, zgodnie z zamówieniami nr (...), (...) i (...). Przedmiot umowy obejmował:

- wykonanie zabudowy RTV, w tym zabudowę meblową o wymiarach 285 x 300 x 62 z podkładem (...), paneling o wymiarach 200 x 285 fornir pmat, paneling o wymiarach 200 x 25 fornir pmat, wykonanie szafki na sprzęt o wymiarach 39,5 x 210 fornir pmat, wykonanie szafki jednodrzwiowej o wymiarach 65 x 65 aventos fornir pmat, servo driver do aventosa kpl, wraz z zamontowaniem (zamówienie nr (...)) – za kwotę 15.778,80 zł brutto;
- wykonanie komody o wymiarach 93 x 134 ośmioszufladowej mdf pmat i obudowy słupa H-285 fornir z zamontowaniem (zamówienie nr (...)) – za kwotę 5.216,40 zł brutto;
- wykonanie zabudowy ścian w sypialni, w tym paneling ściany o wymiarach 285 x 85 fornir pmat, paneling ściany o wymiarach 285 x 10 fornir pmat, wykonanie lustro w ramie o wymiarach 60 x 43 drewno pmat, paneling ściany o

wymiarach 285 x 103 fornir pmat/ (...) pmat, paneling ściany o wymiarach 285 x 210 fornir pmat/ (...) pmat, paneling ściany o wymiarach 70 x 90 fornir pmat, listwę przypodłogową H-26 (...) pmat, listwę przypodłogową H-5 (...) pmat wraz z zamontowaniem (zamówienie nr (...)) – za kwotę 20.050,85 zł brutto.

(dowód: zamówienie nr (...) k. 10, zamówienie nr (...) k. 11, zamówienie nr (...) k. 12, korespondencja e – mail k. 51-53, przesłuchanie pozwanej A. M. płyta CD k. 98, przesłuchanie pozwanego S. M. płyta CD k. 145)

W dniu 12 września 2016r. powodowa spółka wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 20.546,05 zł brutto za wykonanie zabudów meblowych z zamontowaniem do zamówień nr (...), (...) i (...). Termin płatności faktury przypadał na dzień 15 września 2016r. Łączny koszt prac wynosił 41.046,05 zł. W dniu 26 lutego 2016r. pozwani wpłacili zaliczkę w kwocie 20.500 zł.

(dowód: faktura VAT nr (...) k. 9)

Szafka RTV była oparta na konstrukcji szkieletu przymocowanego bezpośrednio do ściany. Przestrzenie w szkielecie zostały wypełnione wysuwanymi szafkami oraz panelingiem. Telewizor został natomiast zamontowany na niszy wypełnionej panelem. P. odstawał od ściany na odległość 285 mm. Między położeniem „rusztu” a zamontowaniem mebli minął okres miesiąca. Po wykonaniu szkieletu, ekipy elektryków oraz specjalistów od telewizji przystąpiły do wykonania podłączenia pod telewizję.

(dowód: przesłuchanie współnika powodowej spółki (...) k. 155v-156)

Zabudowa szafki została wykonana zgodnie z projektem. Po około miesiącu od odebrania szafki, pozwani stwierdzili, że po podłączeniu telewizora nie ma sygnału antenowego.

(dowód: przesłuchanie pozwanej A. M. płyta CD k. 98, przesłuchanie pozwanego S. M. płyta CD k. 145)

Pismem z dnia 5 października 2016r. powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 20.546,05 zł tytułem wykonanej zabudowy meblarskiej z montażem, zgodnie z zamówieniami nr (...), (...) i (...) w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 5 października 2016r. k. 67-68, pismo pełnomocnika pozwanych z dnia 31 października 2016r. k. 70-71)

W dniu 17 października 2016r. drogą elektroniczną pozwany poinformował powoda, że w trakcie montażu szafki RTV doszło do uszkodzenia kabli antenowych lub ich złego przedłużenia, co uniemożliwia podłączenie dekodera satelitarnego, a także wezwał powoda do rozebrania szafki.

(dowód: korespondencja e – mail k. 58, przesłuchanie pozwanego S. M. płyta CD k. 145)

Wobec braku odpowiedzi ze strony powoda, pozwani zlecili demontaż i ponowny montaż szafki RTV, naprawę okablowania zabudowy RTV, a także wykonanie ekspertyzy instalacji antenowej innym wykonawcom. Za powyższe prace pozwani ponieśli koszt w łącznej kwocie 1.360,80 zł.

(dowód: faktura VAT nr (...) k. 60, faktura VAT nr (...) k. 62, zlecenie nr 18/11/2016 k. 63-64, przesłuchanie pozwanego S. M. płyta CD k. 145)

Pismem z dnia 19 października 2017r. pełnomocnik pozwanych wezwał powoda do zapłaty w terminie 2 dni kwoty 1.360,80 zł z związku z nienależytym wykonaniem umowy na wykonanie szafki RTV i poniesioną z tego tytułu szkodą.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 19 października 2017r. k. 73)

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz dowodu z przesłuchania stron.

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy, Sąd nie dopatrywał się żadnych podstaw do kwestionowania autentyczności przedłożonych przez strony dokumentów prywatnych w postaci: faktur VAT, zamówień nr (...), (...) i (...), a także korespondencji stron. Zważyć bowiem należy, iż w toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, ani też nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi pismami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. W ocenie Sądu, przedmiotowe dokumenty przedstawiają rzeczywistą treść łączącego strony stosunku prawnego, a także faktyczny przebieg prowadzonej przez nie korespondencji. Okoliczności faktyczne dotyczące przedmiotu umowy, czy też przebiegu przedprocesowej korespondencji znajdują bowiem potwierdzenie w zeznaniach stron.

Natomiast, w ocenie Sądu, żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy nie miały dołączone do sprzeciwu od nakazu zapłaty oświadczenia innych wykonawców dotyczące przyczyn braku sygnału antenowego. Podkreślić należy, iż wspomniane dokumenty stanowiły jedynie dokumenty prywatne, a więc nie korzystały z domniemania prawdziwości zawartych w nich oświadczeń. Nadto, powód zaprzeczył, aby przyczyną problemów z odbiorem sygnału było nienależyte wykonanie przez niego prac związanych z montażem szafki RTV. W judykaturze wskazuje się natomiast, że pisma osób trzecich, zawierające oświadczenia wiedzy odnoszące się do określonych faktów nie mogą być uznane za dowody. Przyjęcie tych pism stanowi naruszenie zasady ustności, bezpośredniości i swobodnej oceny dowodów obowiązującej w polskim prawie procesowym, gdyż dowodem mogą być tylko zeznania tych osób w charakterze świadków złożone bezpośrednio przed sądem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 stycznia 2005r., VI ACa 477/04, Rej. 2005, Nr 5, s. 169). W przedmiotowej sprawie strona pozwana nie wnioskuje o dopuszczenie dowodu z zeznań osób, które sporządziły ww. oświadczenia. Stąd też, powyższe dokumenty należało uznać za całkowicie nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przechodząc natomiast do oceny osobowego materiału dowodowego, w zasadzie za wiarygodne należało uznać zeznania pozwanych A. M. i S. M.. Podkreślić bowiem należy, iż pozwani potwierdzili, że zawarli z powodem ustną umowę o dzieło, której przedmiotem było m.in. wykonanie drewnianej elewacji zewnętrznej, a także wykonanie mebli i zabudowy ścian. Zeznania pozwanych w tym zakresie znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów prywatnych w postaci zamówień nr (...), (...) i (...). Nadto, pozwani zeznali, że po około roku od wykonania ujawniły się wady elewacji w postaci złuszczonej się warstwy powłoki lakierniczej, które zostały nieodpłatnie usunięte przez powoda. W tym względzie zeznania pozwanych korelują z zeznaniami Z. N. – współnika powodowej spółki jawnej, który potwierdził, że wykonał prace naprawcze. Sąd dał również wiarę zeznaniom pozwanych co do dat ujawnienia się wad elewacji, a także co do tego, że wady nie zostały do tej pory naprawione. Natomiast, jako całkowicie gołosłowne należało uznać zeznania pozwanych co do przyczyn problemów związanych z odbiorem sygnału telewizyjnego, a także co do długości udzielonej przez powoda gwarancji na prace elewacyjne. Powyższe kwestie były sporne pomiędzy stronami, a pozwani – poza swoimi zeznaniami - nie zaoferowali na te okoliczności żadnych wiarygodnych dowodów.

Sąd dał także wiarę zeznaniom Z. N. w zakresie dotyczącym przebiegu prac związanych z wykonaniem i naprawą elewacji, a także wykonaniem szafki RTV. Zeznania powoda w tym zakresie nie są sprzeczne z innymi dowodami, a także nie budzą wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania.

Na podstawie art. 227 kpc Sąd oddalił natomiast wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu wyrobów drewnianych i stolarki budowlanej na okoliczność powstania wad elewacji oraz ustalenia, czy kwota o jaką pozwani obniżyli cenę pozostaje we właściwej proporcji do ceny tej elewacji bez wady. Zważyć należy, iż w niniejszej sprawie Sąd uznał, że wobec upływu ustawowych terminów, pozwanym nie przysługują roszczenia z tytułu rękojmi za wady, stąd prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczności związane ściśle z tym roszczeniem byłoby bezprzedmiotowe i prowadziłyby jedynie do nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu sprawy, a strony naraziło na dodatkowe koszty. Poza tym, Sąd uznał, że wobec niewykazania przez pozwanych poniesienia szkody rzeczywistej, nie ma podstaw do prowadzenia postępowania dowodowego w przedmiocie wysokości tej szkody.

Przechodząc do szczegółowych rozważań należy wyjaśnić, że w niniejszej sprawie powód (...) spółka jawna z siedzibą w G. domagał się od pozwanych zapłaty solidarnie kwoty 20.546,05 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 września 2016r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za prace związane z wykonaniem zabudowy meblowej na podstawie umowy o dzieło. W związku z powyższym podstawę prawną roszczenia powoda stanowił przepis art. 627 kc, zgodnie z którym przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

W ocenie Sądu strona powodowa zdołała wykazać swoje roszczenie co do zasady i wysokości. Zważyć bowiem należy, iż pozwani nie kwestionowali, że zawarli z powodem ustną umowę dotyczącą wykonania zabudowy w sypialni, zabudowy RTV oraz wykonania komody i zabudowy słupa. Przedmiot umowy został szczegółowo określony w dokumentach w postaci zamówień nr (...), (...) i (...). Z treści tych dokumentów wynika, że łączna wartość wykonanych przez powoda prac została określona na kwotę 41.046,05 zł brutto. Na podstawie zeznań pozwanych można stwierdzić, że powód wykonał powierzone mu prace, zgodnie z umową. Pozwana A. M. zeznała, że meble zostały wykonane dobrze i zostały przez zamawiających odebrane. S. M. potwierdził natomiast, że zabudowa szafki RTV została wykonana zgodnie z projektem, jak również wskazał, że zamawiający nie mieli zastrzeżeń co do pozostałych prac związanych z wykonaniem zabudowy meblarskiej. W tym stanie należało uznać, że powód wykonał prace objęte umową niewadliwie i zgodnie z umową. W związku z powyższym należało uznać, że co do zasady powodowi należy się wynagrodzenie za wykonane dzieło. Jak wskazano powyżej łączny koszt wykonanych prac wynosił 41.046,05 zł. Zważywszy jednak, iż w dniu 26 lutego 2016r. pozwani wpłacili zaliczkę w kwocie 20.500 zł, to do zapłaty pozostała jedynie kwota 20.546,05 zł.

W niniejszej sprawie pozwani bronili się przed żądaniem pozwu, podnosząc zarzut potrącenia. Pozwani wskazali, że przysługuje im wymagalna wierzytelność w wysokości 25.830 zł z tytułu rękojmi za wady fizyczne elewacji drewnianej wykonanej przez powoda, ewentualnie z tytułu odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy, a także wierzytelność w kwocie 1.360,80 zł z tytułu odszkodowania za szkodę wyrządzoną w czasie montażu szafki RTV polegającą na uszkodzeniu kabli antenowych. Zgodnie z art. 498 § 1 kc gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wedle art. 498 § 2 kc wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Nie ulega wątpliwości, iż zasadniczym warunkiem skutecznego potrącenia jest istnienie wzajemnych wierzytelności, a brak takowych powoduje, że skutek z art. 498 § 2 kc nie nastąpi (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 października 2017r., V ACa 606/17, L.). Mając powyższe na uwadze, w celu rozstrzygnięcia zasadności zgłoszonego zarzutu potrącenia, należało wpieryw ustalić, czy pozwany w ogóle przysługują wierzytelności wskazane w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów strony pozwanej, Sąd doszedł do przekonania, że pozwany nie przysługuje wierzytelność z tytułu rękojmi za wady fizyczne elewacji. Zważyć należy, iż prace związane z wykonaniem elewacji drewnianej były wykonywane na podstawie umowy zawartej przez strony na przełomie 2011/2012. W związku z tym w niniejszym stanie faktycznym, zgodnie z treścią art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2014 r. poz. 827), zastosowanie znajdują przepisy obowiązujące przed dniem 25 grudnia 2014r. W myśl obowiązującego w poprzednim stanie prawnym przepisu art. 6271 kc do umowy zawartej, w zakresie działalności przedsiębiorstwa przyjmującego zamówienie, z osobą fizyczną, która zamawia dzieło, będące rzeczą ruchomą, w celu niezwiązanym z jej działalnością gospodarczą ani zawodową, stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży konsumenckiej. Jak stanowił art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176) sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową. Stosownie do treści art. 8 ust. 1 powołanej ustawy jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego

inny sposób zaspokojenia. Natomiast, wedle ust. 4 jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 powołanej ustawy kupujący traci uprawnienia przewidziane w art. 8, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową nie zawiadomi o tym sprzedawcy. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie zawiadomienia przed jego upływem. Wedle art. 10 ust. 1 tej samej ustawy sprzedawca odpowiada za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jedynie w przypadku jej stwierdzenia przed upływem dwóch lat od wydania tego towaru kupującemu; termin ten biegnie na nowo w razie wymiany towaru. Jeżeli przedmiotem sprzedaży jest rzecz używana, strony mogą ten termin skrócić, jednakże nie poniżej jednego roku. Natomiast, w myśl art. 10 ust. 2 roszczenia kupującego określone w art. 8 przedawniają się z upływem roku od stwierdzenia przez kupującego niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową; przedawnienie nie może się skończyć przed upływem terminu określonego w ust. 1.

W świetle powyższych przepisów należało uznać, że w ustalonym stanie faktycznym pozwanym nie przysługują skuteczne w stosunku do powoda roszczenia z tytułu niezgodności towaru z umową. Jak wynika bowiem z zeznań pozwanych wady ujawniły się w 2013r., gdy pozwani stwierdzili, że doszło do popękania i złuszczenia lakieru na elewacji. Po zgłoszeniu wad, powód podjął się naprawy elewacji w maju 2013r. Prace naprawcze zostały zakończone – według pozwanych – w październiku 2013r. Po około roku od naprawy, a zatem w październiku 2014r. pozwani ponownie stwierdzili, że powłoka lakiernicza na wykonanej przez powoda elewacji się łuszczy, a deski czarnieją. W świetle powyższych zeznań pozwanych należało uznać, że terminy o jakich mowa w art. 9 i 10 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego rozpoczęły bieg w październiku 2014r., kiedy pozwani stwierdzili niezgodność dzieła z umową. Na podstawie zebranego materiału dowodowego uznać należało, że o tej niezgodności (wadzie) pozwani zawiadomili wykonawcę dopiero w dniu 21 stycznia 2016r. Taka data została wskazana w wezwaniu z dnia 23 sierpnia 2016r. Strona pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że do zgłoszenia wady doszło wcześniej. Całość przedstawionej korespondencji dotyczy okresu późniejszego. Nie wykazano także, że zawiadomienie wysłane zostało w innej formie niż pisemna (np. ustnie za pomocą środków porozumiewania się na odległość) i dotarło do powoda w terminie ustawowym. Strona powodowa konsekwentnie natomiast kwestionowała fakt terminowego zawiadomienia o wadzie. W tym stanie rzeczy uznać należało, że wobec uchybienia obowiązкови zawiadomienia wykonawcy dzieła w terminie dwumiesięcznym liczonym od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową pozwani utracili uprawnienia przewidziane w ustawie. Nadto, wobec zarzutów podniesionych przez powoda w piśmie z dnia 14 grudnia 2017r. należało uznać, że roszczenie uległo także przedawnieniu.

Zważyć należy, iż na wypadek nieuwzględnienia zarzutu z tytułu rękojmi za wady, pozwani zgłosili do potrącenia wierzytelność, przysługującą im z tytułu nienależytego wykonania umowy. Jak wywodzili bowiem pozwani, kwota 25.830 zł to kwota, jaką pozwani zapłacą za przywrócenie budynku do stanu poprzedniego, a jednocześnie jest to kwota, o jaką została pomniejszona wartość rynkowa nieruchomości. Jak wskazuje się w orzecznictwie na gruncie przepisów o rękojmi, kupujący, który utracił uprawnienia z tytułu rękojmi (np. ze względu na upływ terminów przewidzianych w art. 563 i 568 kc), może dochodzić od sprzedawcy naprawienia szkody, spowodowanej wadą fizyczną rzeczy na ogólnych zasadach odpowiedzialności dłużnika za nienależyte wykonanie zobowiązania (por. uchwała SN z dnia 7 sierpnia 1969r., III CZP 120/68, OSNCP 1970, Nr 12, poz. 218; wyrok SN z dnia 4 stycznia 1979r., II CR 1/79, NP 1980, Nr 11, s. 194). Mimo jednak dopuszczalności dochodzenia odszkodowania w przypadku utraty roszczeń z tytułu rękojmi za wady, w niniejszej sprawie Sąd doszedł do przekonania, że pozwani nie wykazali swojego żądania w tym zakresie. Przede wszystkim, zważyć należy, iż strona pozwana nie udowodniła, że poniosła jakikolwiek uszczerbek w związku z wykonaniem przez powoda elewacji drewnianej. Jak bowiem wynika z zeznań pozwanej dotąd elewacja nie została naprawiona, a zatem pozwani nie ponieśli żadnego uszczerbku majątkowego. Żądana

przez nich kwota 25.830 zł stanowi jedynie szkodę hipotetyczną. Podkreślić należy, iż naprawienie szkody polega na wyrównaniu przez zobowiązanego pełnego poniesionego przez poszkodowanego uszczerbku majątkowego, przy czym nie może prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego. W ocenie Sądu, uwzględnienie żądania pozwanych, w sytuacji, gdy nie ponieśli oni żadnych wydatków związanych z naprawą elewacji prowadziłoby do uzyskania przez pozwanych wzbogacenia poprzez refundację kosztów, których nie ponieśli i nie wiadomo czy w ogóle poniosą. Ponadto, szkoda nie została należycie wykazana. Celem wykazania wysokości szkody hipotetycznej pozwani przedłożyli jedynie prywatną ekspertyzę. W judykaturze wskazuje się natomiast, że jeżeli strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na jej twierdzenia i wnioski, ekspertyzę tę należy traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Gdy strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, wówczas istnieją podstawy do przypisania jej także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego (art. 245 kpc). Pozasądowa opinia rzeczoznawcy jako dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2001 r., I PKN 468/00, OSNP 2003 r., nr 8, poz. 197). W przedmiotowej sprawie strona powodowa kwestionowała wiarygodność przedłożonego dokumentu, a także wskazaną w nim wartość prac, stąd należało uznać, że ww. dokument jest nieprzydatny do rozstrzygnięcia sprawy. Z kolei, wskazana w sprzeciwie teza dowodowa dotyczyła rękopisami za wady i była całkowicie nieadekwatna dla rozszczenia odszkodowawczego.

Nadto, pozwani zgłosili do potrącenia wierzytelność w kwocie 1.360,80 zł z tytułu odszkodowania za szkodę wyrządzoną w czasie montażu szafki RTV polegającą na uszkodzeniu kabli antenowych. Na wstępie należy zauważyć, że w materiale dowodowym Sąd dopatrywał się rozbieżności co do charakteru szkody. W załączonym do sprzeciwu od nakazu zapłaty oświadczeniu osób, wykonujących prace naprawcze instalacji antenowej wskazano, że przewody zostały wyrwane z gniazda antenowego, natomiast pozwany zeznał, że przyczyną braku sygnału było zmiążdżenie kabli wskutek dosunięcia szafki do ściany. Abstrahując jednak od powyższej kwestii, należy wskazać, że strona pozwana nie wykazała, że to powód wyrządził szkodę. Zdaniem powoda na jego sprawstwo nie wskazują ani okoliczności i sposób prowadzenia prac ani też czas ujawnienia wady. Sąd podziela wątpliwości strony powodowej. W oparciu o zebrany materiał dowodowy należy stwierdzić, że zakres umowy stron nie obejmował podłączenia telewizora, co zresztą wskazała w swoich zeznaniach pozwana. Z kolei, z zeznań współnika powodowej spółki (...) wynika, że po wykonaniu przez powoda szkieletu, na którym później były montowane panele, do pracy przystąpiły ekipy elektryków i instalatorów, które miały wykonać podłączenie instalacji telewizyjnej. Nie można w żaden sposób wykluczyć, że do uszkodzenia kabla antenowego doszło w trakcie prac instalatorskich wykonywanych przez innych wykonawców. Powód przystąpił do wykonania zabudowy dopiero po miesiącu od wykonania szkieletu, kiedy pracę zakończyły ekipy instalatorskie. Dalej, należy zwrócić uwagę, że szkoda została ujawniona dopiero po upływie około 2-3 tygodni po wysłaniu faktury przez powoda, a więc w październiku 2016r. Wskazuje to na brak związku czasowego pomiędzy wykonywanymi przez powoda pracami a szkodą. Nie można wykluczyć, że szkoda powstała w czasie pomiędzy zakończeniem prac przez powoda a jej ujawnieniem w wyniku działania zarówno użytkowników, jak i osób trzecich. Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwala na wyciągnięcie jednoznacznego wniosku, że sprawcą szkody był powód. Tym samym nie wykazano, że pozwanym przysługuje wymagalna wierzytelność w stosunku do powoda z tytułu odszkodowania za uszkodzenie kabla antenowego.

Reasumując, należało uznać, że pozwani nie zdołali udowodnić, że przysługują im względem powoda wymagalne wierzytelności wskazane w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Oznacza to, że nie doszło do umorzenia wierzytelności dochodzonej przez powoda wskutek potrącenia. W związku z tym, na mocy art. 627 kc, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Na mocy art. 481 § 1 i 2 kc od zasądzonej kwoty 20.546,05 zł Sąd zasądził także odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 16 września 2016r. do dnia zapłaty. Termin zapłaty ww. należności został oznaczony w fakturze VAT nr (...) i przypadał na dzień 15 września 2016r. Z dniem następnym roszczenie stało się wymagalne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 kpc w zw. z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywających niniejszy spór pozwanych solidarnie na rzecz powoda

kwotę 4.645 zł, na co składały się: opłata sądowa od pozwu (1.028 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika w stawce minimalnej (3.600 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).